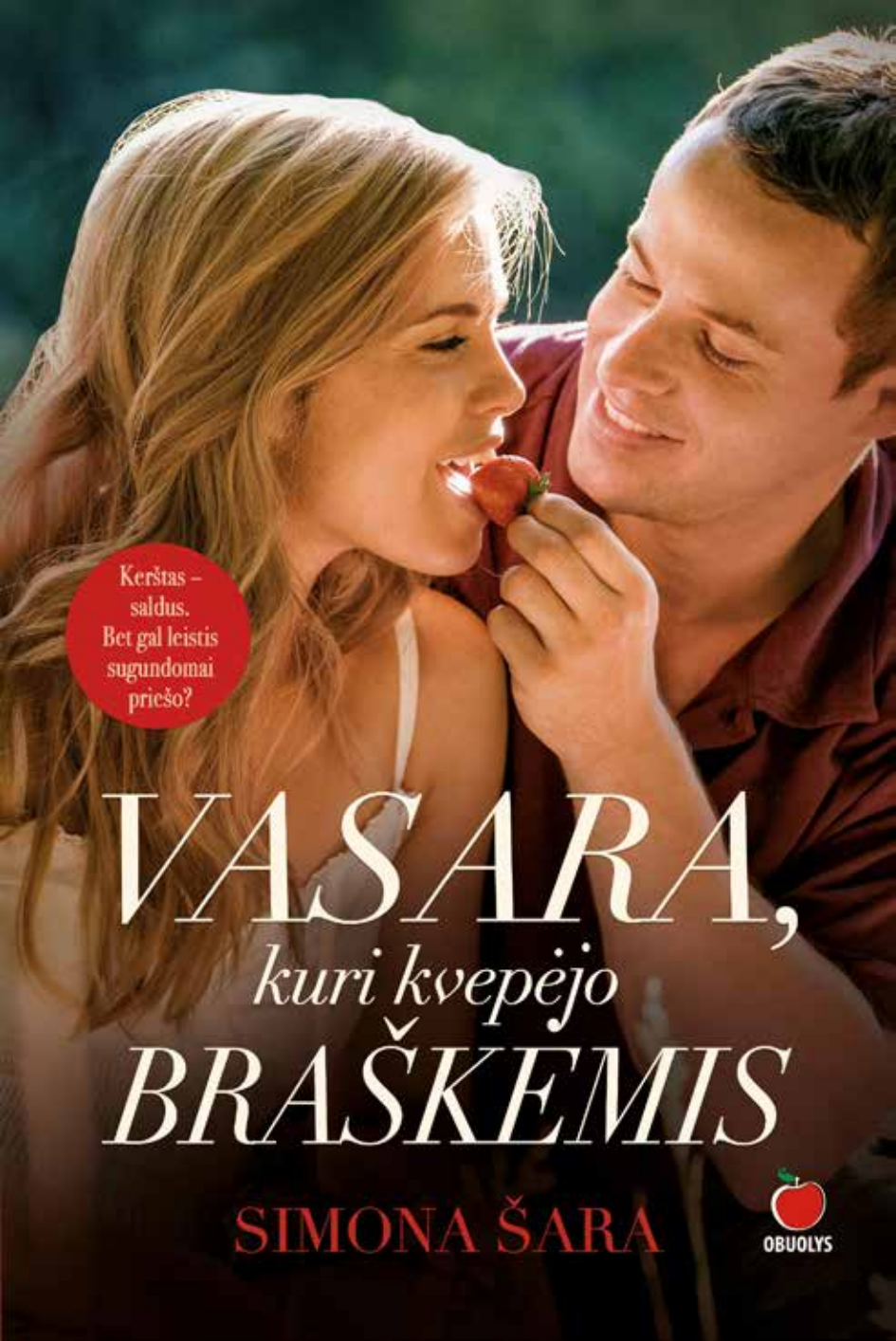


A romantic couple is shown in a close-up, intimate pose. The woman, with long blonde hair, is smiling and looking down at a strawberry she is about to eat. The man, with short brown hair, is leaning in towards her, smiling warmly. They are outdoors, with a blurred green background suggesting a garden or park. The lighting is soft and warm, creating a romantic atmosphere.

Kerštas –  
saldus.  
Bet gal leistis  
sugundomai  
priešo?

# VASARA, *kuri kvėpėjo* BRASŲKEMIS

SIMONA ŠARA





SIMONA ŠARA

*VASARA,*  
*kuri kvėpėjo*  
*BRAŠKEMIS*

Romanas





*2008 metų birželis*

*Urtė*

Buku žvilgsniu spoksojau pro stiklą į saulėtą dieną ir žydrą dangų. Žvelgiant per langą, mano gyvenimas neatrodė toks jau blogas. Tikriausiai reikėjo džiūgauti, kad turiu abi rankas, kojas, žinoma, ir galvą ant pečių, galiu matyti žydrą dangų. Ar tai ne laimė? Tikriausiai, tačiau pastarieji mėnesiai buvo morališkai nepakenčiami, tiksliau, pastarieji metai, todėl žalia žolė ir žydras dangus nebeteikė tiek daug džiaugsmo, kaip anksčiau. Bėgo paskutinės dienos mokykloje, vis dar negaliu patikėti, kad pagaliau baigsis ta kankynė ir dingsiu iš šio miestelio amžiams, juk čia visi vienas kitą pažįsta, visi viską žino ir apkalbinėja. Miestelio kirpykloje galėjai sužinoti, kokius apatinius vilkėjo kaimynas eidamas į kairę su savo vaikų aukle, arba mažesnėje parduotuvėje per dešimt minučių, kol lauki eilėje prie kasos, išgirsti visą degių produktų sąrašą, ką vakar vakare pirkto miestelio klebonas. Pastarųjų metų mokykloje tikrai negalėjau vadinti katastrofiškais, veikiau buvau nepastebima pilka masė, besistengianti išgyventi dieną, savaitę, metus, tačiau tai tikrai neatsidurs laimingiausio gyvenimo etapo sąrašo viršuje. Niekada nebuvo populiaru: nemokėjau

įmantrių triukų, neturėjau draugų, nebuvo komunikabili. Dažniausiai per pertrauką tupėdavau tyliai kamputyje ir bijodavau, kad niekas nepakalbintų, o jei pakalbindavo, stengdavusi atsakingai rinktis žodžius, tačiau, žinoma, suklysdavau ir klasė prapliupdavo juoktis. Tokių daugiaspalvių prisiminimų tikrai netrūksta, stengiuosi juos laikyti užmarštyje ir dažniausiai ištraukiu dienos švieson tuomet, kai reikia stipresnio įsiūčio efekto. Papurtau galvą nusiūsdama blogas mintis tolyn ir pažvelgiu į savo geriausią draugę, kuri ramiai pirštu brauko apskritimus ant stalo paviršiaus, tarsi šiame gyvenime nebūtų jokių kitų problemų, tik prakeikti apskritimai.

Negaliu atsipalaiduoti ir vis primenu sau, kad nepratrūčiau, juk su Gerda sėdime skaitykloje ir laukiame biologijos mokytojos, kuri vėluoja jau gerą pusvalandį. Iš nuobodulio pradėjome vartyti biologijos vadovėlius, nors juose nieko naujo neparašyta. Net naktį pakelta iš miego išvardyčiau visus bestuburius! Atsidusdama pažvelgiau į sieninį laikrodį, o Gerda susprogdino dar vieną „Huba Buba“ burbulą. Mokytoja vėluoja keturiasdešimt penkias minutes, tikriausiai vėl mus pamiršo, pamaniau. Šiandien paskutinė konsultacija ir penktadienį laikysime man labai svarbų egzaminą. Nuo biologijos egzamino rezultato priklausys mano ateitis, tikrai nenorėjau susimauti.

– Kaip manai, kada bus paskelbti kitų egzaminų rezultatai? – spirgėjau iš nekantrumo, o nepunktualūs žmonės

dar labiau didino stresą. Biologijos mokytoja buvo viena iš tų asmenų, kurie kelia man siaubą ne dėl savo griežto būdo, o dėl keistos ydos visada visur vėluoti.

– Tikriausiai liepos mėnesį, – gūžtelėjo pečiais Gerda ir sušnabždėjo: – O, matai, kas atėjo.

Mano akys nukrypo ten, kur žiūrėjo Gerda: į skaityklą, kaip kokie graikų Dievai, įplaukė šios gimnazijos elitas. Andrius, Robertas ir kompanijos siela – Paulius. Visi žaidė krepšinį, visi buvo mūsų miestelio įžymybės, jų dėmesio troško kiekvienas šio mažo miestelio paauglys. Visi aukšti, tobulai gražūs, kiekvienas turėjo savo šarmo. Jų šutvė visuomet rengdavosi madingai, prašmatniai, ypač Paulius, kuris iš kompanijos išsiskyrė savo subtiliu skoniu: jis buvo mokyklos krepšinio komandos kapitonas ir, žinoma, tikras gražuolis. Jo tėvai pasiturintys, tad Paulius gali sau leisti viską: kasdienis pasisėdėjimas kavinėse, pramogos biliardinėje ar boulinge, naujausio modelio telefonai, motociklai ir panašus, jaunatviško žibėjimo suteikiantis šlamštas. Jau būdamas vienuoliktoje klasėje, tik sukakus pilnametystei, gavo vairuotojo pažymėjimą, o tėvai padovanojo prabangiausią sportinį automobilį. Ar jau minėjau, kad Paulius gražiausias kompanijoje? Žinoma, minėjau, bet galiu pridėti, jog Paulius yra nepadoriai gražus jaunuolis: tamsaus gymio, tamsiai rudų akių, varno juodumo plaukų, plačiapetis, vyriškų veido bruožų, kampuoto smakro. Šiuo metu nešiojo ilgesnių

plaukų šukuoseną, tad kirpčiukai nuolatos krito ant akių. Nenuleisdavau žvilgsnio nuo jo rankos judesių, kai kedena nepaklusnius kirpčiukus. Taip pat slapta mėgau stebėti šypseną, kam nors iš kompanijos mestelėjus juoką. Visada žavėjauisi jo Adomo obuoliu, kuris virpėdavo juokiantis. Tačiau kad ir kaip būtų gaila – Paulius tikras mokyklos peštukas ir visiškai pašlemėkas. Visus menkesnius už save žemina ir įžeidinėja, tad visas grožio paketas kaipmat gauna didžiulį minusą ir viskas, kas gero, greitai pasimiršta.

Į Pauliaus parankę įsikibusi ėjo Inga, ilgakojė blondinė, „visiškai peroksido nesužaloto intelekto“ mergina, kuri laisvai gali išvardyti bent dešimt skirtingų dizainerių pavardžių neužsikirsdama, tačiau pusę dienos galvotų: Azija – žemynas ar valstybė. Kaip aš nemėgau jos pasipūtėliško dirbtinio meilumo ir to kvailo kvarksėjimo, kai stengdavosi atkreipti aplinkinių dėmesį į save, tačiau ji visada likdavo Pauliaus šešėlyje. Paskui juos kaip uodega vilkosi Laura, kuri buvo veikiausiai šios kompanijos penkta koja. Jos paskirtis patarnauti valdovams, tačiau ji pati šio fakto niekada nesuvokė, o gal ir nenorėjo suvokti. Robertas ir Andrius civilizuotesni, linkę pašmaikštauti, bet visai mieli vaikinai. Kartais net pakalbindavo mane matematikos ar chemijos pamokoje, žinoma, dažniausiai tada, kai nebūdavo atlikę namų darbų, tačiau ir tai jau šis tas, taip? Vis dar negaliu suprasti, kaip ši kompanija gavo leidimą laikyti egzaminus, nes jie visiškai nesuko

galvos dėl mokslų, buvo pagrindiniai vakarėlių rengėjai šiame miestelyje, tad visi juos puikiai pažinojo. Mano siaubui, koks buvo gražus jų išorinis fasadas, toks supuvęs vidus, tad nuo pat pirmos klasės kenčiau patyčias dėl savo tylaus ir uždaro būdo, o vėliau dėl randų, kurie kaip koks šviesoforas švietė ant mano kūno primindami, koks pasaulis gali būti žiaurus.

– Tikiuosi, jie mūsų nepamatys, – greitai nusukusi žvilgsnį veidą paslėpiau po ilgų, švelniai rudų plaukų užuolaida. Nuoširdžiai tikėjausi, kad Inga nepastebėjo manęs spoksant į juos, o tiksliau, į Paulių.

– Turiu tave nuvilti, jie ateina čia, – sušnibždėjo Gerda ir kiek tvirčiau įsitaisė kėdėje, pasiruošdama gynybai.

– O kas gi čia? Mokslo žiurkės griaužia knygas? – traukdamas kėdę nuo stalo tarė Paulius, o visi kiti žvengė iš jo sąmojo, tarytum pasibaidę žirgai. Nepagalvojusi užverčiau akis į lubas. Krūtinėje kunkuliavo siutas.

– Atsiknisk, Pauliau! – atšovė Gerda, spoksodama tiesiai jam į akis. Gerda lankė *muai-tai* treniruotes, tad niekas nenorėjo turėti problemų su šia mergina.

– Nesišiaušk, – nukirto Paulius. – Urte, kodėl tu tokia nedraugiška? – Visų dėmesys nukrypo į mane.

Nemeluosiu, iš karto pajutau baimę, tiksliau, užuodžiau ją tvyrančią ore. Jaučiau, kaip mano skruostai nusidažė raudoni, rankos sudrėko, o širdies plakimas tapo neapsakomai

greitas, kakta rasojo šalto prakaito lašeliais. Akimirką nepajėgiau išlementi nė žodžio, kad save apginčiau.

– Jai tikriausiai gėda sėdėti prie vieno bendro stalo su mumis, – Pauliui antrino Inga ir kvilau šypsodamasi kurstė nemalonią situaciją.

– Taip, tikriausiai, – šyptelėjo Paulius. – Man turbūt būtų gėda gyventi turint tokį veidą. – Paulius su Andriumi sumušė rankomis dėl, jo manymu, pavykusio sąmojo ir visi pradėjo kvatoti net už pilvų susiėmę, o mano skrandį sutraukė spazmas, panašus į tą, kurį jaučiau tą dieną, kai pabudau iš komos.

– Urte, vis dar myli mane? – lipšniai paklausė Paulius, atsiremdamas viena ranka į stalą ir įsispoksodamas rudomis akimis į manąsias. – Neseniai radau tavo darytą atviruką, kurį gavau gal ketvirtoje klasėje. Jame rašei, kad myli mane ir norėtum draugauti. Tai kaip?

Tas sarkazmas jo balse buvo baisiau už bet kokius smūgius. Greitu judesiu čiupau kuprinę ir kilau iš vietos, skubėjau bėgti į tualetą, kad tik neapsiašaročiau jiems matant. Girdėjau, kaip Gerda garsiai plūstasi, bet nesiklausiau kilusio šurmulio. Tualete pasislėpiau kabinoje ir pradėjau žliumbti balsu. Taip nutikdavo kaskart, kai ta pūkuota elitinė kompanija čiupdavo mane į ragą, o dažniausiai taip įvykdavo bent kartą per savaitę. Gerda atbėgo paskui mane ir, atsirėmusi į kabinos duris, stipriai iškvėpė.

– Urte, nurimk, viskas gerai. Juk žinai, kad jie paskutiniai šikniai, – ramino. Ji visada mane ramindavo ir primindavo, kad tai ne dėl manęs, o dėl jų. Tai jie yra pašlemėkai.

Išėjusi iš kabinos, pažvelgiau į savo atvaizdą veidrodyje: ilgi, švelniai rudi plaukai, pilkos akys, strazdanota nosis, siauros lūpos ir randas ant kairiojo skruosto. Dėl šio rando atrodė, kad mano veidą užpuolė laukinė katė, sužalojo galingomis letenomis, nagais išplėsdama pusę mėsos. Prieš trejus metus su tėvais vykome į svečius pas tėvo gimines, buvo gili žiema. Tėtis nebegalėjo susitvarkyti su automobiliu, kai iš priešpriešinės kelio juostos į mus lėkė nevaldomas sunkvežimis. Automobilis slydo, vertėsi per atitvarus ir atsitrenkė į medžius. Tėtis žuvo vietoje, mama užgeso ligoninėje. Aš be sąmonės išbuvau keturias paras. Į mano pasveikimą gydytojai daug vilčių nedėjo, davė tik menką šansą, kad išgyvensiu, buvau sumaitota, bet išgyvenau. Todėl mane bjaurina keletas negražių randų, vienas baisiausių ant skruosto, kiti ant rankų ir pilvo. Po tos avarijos visi žvelgia į mane su gailėsčiu, tačiau „elitas“ tą gailęstį pavertė patyčiomis, kurios neleidžia pamiršti šio nelemto įvykio.

– Kaip aš jų nekenčiu! – pakeltu tonu pasakiau, kiek galint tyliau įtraukdama orą į save. Mano paakiai paburko nuo ašarų, o nosis tapo raudona tarytum klouno.

– Jau greitai viskas baigsis, įstosime į universitetą, išvažiuosime iš šio baisaus miestelio, – Gerda apkabino mane per pečius ir prisiglaudė kaip katinas.

– Taip, bet patyčios varo iš proto, – atsidusau. – Eime, susiraskime mokytoją, atlikime konsultaciją. Pas močiutę atvažiuos svečių, žadėjau padėti, turiu grįžti namo anksčiau.

Mintyse vis svaidžiau prakeiksmus tų netikėlių pusėn. Niekinau save, kad buvau įsižiūrėjusi Paulių, tiksliau, Paulius mano širdyje apsigyveno dar ketvirtoje klasėje, o vėliau vaikiška meilė virto naiviu prisirišimu. Jis man patiko labiau nei jo nekenčiau, tad puikiai supratau posakio „Nuo meilės iki neapykantos tik vienas žingsnis“ reikšmę.



Šiandien visas miestelis nuo ryto pilnas gyvasties: nuostabus oras, žydras dangus, paukščių čiulbesys sode. Abiturientai būriavosi prie gėlių parduotuvių išsipuošę gražiausiais ir madingiausiais rūbais, kokius tik pavyko gauti parduotuvėse ar nuomos punktuose, kiti tyliai mokyklos tualete siurbčiojo stiprų sidrą ar kokteilius su daug degtinės. Visi laimingi ir smagūs džiaugėsi artėjančia išleistuvių švente, būsima laisve, ištrūkus iš šio Dievo pamiršto užkampio į platesnius vandenis. Su Gerda lėtai žingsniavome centrine gatve, kai prie mūsų sustojo Pauliaus „Porsche“.

– Labas. Norėjau atsiprašyti už tą nesusipratimą skaitykloje, – atsiduso ir nusišypsojo nepaprastai žavia šypseną. Jo veido profilis buvo dailesnis nei Dzeuso, o žvilgsnis vertė kojas linkti per kelius. – Kartais elgiuosi kaip tikras

šunsnukis ir nesuvokiu, ką paistau. Manau, supranti mane, kad populiarumas reikalauja aukų, – antrą kartą šyptelėjo savo viliojančia šypsena ir visiškai suskydau. – Tikiuosi, atleisi man ir abi su Gerda ateisite į išleistuvių vakarėlį?

– Žinoma, – pirmiau manęs atsakė Gerda, kumšteldama man į pašonę alkūne.

– *Cool*, lauksim abiejų vakarėlyje, – visi automobilyje buvo tokie mandagūs, tylūs, santūrūs, kad net kūnu nubėgo šiurpulys. „Porsche“ nuriedėjus tolyn gatve, vis dar drebėjau.

– Kas čia buvo? – paklausiau Gerdos kiek išsprogindama akis, o ji atrodė ne ką mažiau šokiruota nei aš.

– Tikriausiai sąžinė prabudo, – nusijuokė.

Pasiekusios mokyklą įsimaišėme abiturientų minioje ir kantriai laukėme diplomų įteikimo. Direktorius užlipo ant pakylos ir pradėjo savo išleistuvių kalbą, kuri skambėjo maždaug taip: „Jūsų laida pati baisiausia, kokia tik yra buvusi šios mokyklos gyvavimo istorijoje. Ačiū Dievui, nepadegėt mokyklos ir visi *valinsit* iš jos lauk, toli, toli, o tiksliau, tiek toli, kad iš ten nerasit kelio atgal.“ Nieko keista, kad direktorius nepatenkintas šia abiturientų laida, nes buvo tikrai siaubinga: muštynės, išgėrinėjimai, pora neplanuotų nėštumų, prasčiausiai per pastarąjį dešimtmetį išlaikyti egzaminai. Galiausiai prasidėjo diplomų teikimo įžanginė dalis ir šimtukininkų sveikinimas. Šiomet aš papuoliau į tą garbingą sąrašą, tad lipau į sceną atsiimti puokštės ir

diplomo. Vėl raudonavau iš gėdos viešai klausydama direktoriaus liaupsių.

– Turėtume visi pasidžiaugti Urtės sėkme. Laikė šešis egzaminus ir visus išlaikė aukščiausiu vertinimu – šimtukais! – salėje nuaidėjo švilpimas ir plojimai. Kitų abiturientų tėvai atrodė apstulbę, tačiau paskui nuostabą pakeitė gailės-tis supratęs, kad aš ta pati mergina, kuri išgyveno avariją.

Jaučiausi labai nepatogiai, tad, grįžusi į savo vietą prie Gerdos, stengiausi pasislėpti po plaukų užuolaida, kaip įprasta. Likusi ceremonija praėjo sklandžiai, o po jos sekė šeimos ir giminių sveikinimai. Kadangi turėjau tik močiutę, šioji pasveikino mane su gėlių puokšte, apsiašarojo iš laimės. Gerdos tėvai taip pat apdovanojo mus gėlėmis ir bučiniais. Gėles atidaviau močiutei ir su klase patraukėme į išleistuvių vakarėlio vietą. Pirmą kartą pasiryžau dalyvauti vakarėlyje kartu su klasiokais. Dažniausiai manęs nekviisdavo, tačiau šį kartą išskirtinė proga – išleistuvės.

Vakarėlis vyko kaimo turizmo sodyboje. Paulius pasirūpino viskuo: maistu, gėrimais, muzika ir linksmybėmis, kurių šį vakarą netrūko. Vidiniame kieme buvo baseinas ir garuojantis, pilnas putų kubilas, kūrenosi pirtis, o didžėjai leido naujaisius kūrinius, besipuikuojančius topų viršūnėse. Nuo pat pirmos akimirkos visi su manimi elgėsi maloniai, tad atsipalaidavau. Kadangi visiškai negėriau alkoholio, tyliai stebėjau, kaip visi kiti linksminasi nevengdami išgerti taurelę kitą.

Vėliau vakaro metu atsirado ir tokių, kurie rūkė keistai kvėpiančias suktines. Kiek aiškino Gerda, tai vadinamoji „žolė“. Slapta vis užmesdavau akį į Paulių – mane žavėjo to blogiuko išvaizda, manieros. Labai nedidelė mano širdies dalis vis dar mylėjo jį, nepaisant visų įžeidinėjimų. Mudvi su Gerda šokome kartu su kitais klasiokais, kai prie mūsų priėjo Paulius ir pakvietė mane šokio. Labai sutrikau, bet sutikau.

– Ar tau smagu? – švelniai pasiteiravo ir lengvai vedė mano kūną šokio ritmu. Jaučiausi taip, tarsi plaukčiau jūroje, o pražūtingos jos bangos temptų gilyn į dugną, vis labiau apakindamos protą.

– Smagu, – sausai atsakiau ir nejaukiai muisčiausi.

– Patinka vakarėlis? – toliau kamantinėjo.

– Patinka, – apgalvotai atsakiau. Vis nesupratau, kodėl klausinėja ir ką tikisi išgirsti.

– Gerai... Dar kartą norėjau atsiprašyti, kad buvau toks šlykštus visus tuos metus. – Viena ranka persibraukė plaukus. Jis taip darydavo nervindamasis. Puikiai pažinojau Paulių ir jo kūno kalbą, kuri taip mane žavėjo. Jis net nenučiuokė, kiek metų slapta vyliausi, kad ateis tokia diena, kai Paulius paims mane už rankos ir pakvies šokti. Širdis virpėjo, kvėpavimas trūkčiojo, o akyse temo – aš buvau laiminga.

– Tu apie tai. Viskas gerai, – melavau net nemirksėdama ir stengiausi sutvardyti kylantį vidinį jaudulį, besismelkiantį kaulais žemyn iki pat pėdų. Jaučiau, kaip mano rankos drėksta,

o širdis nepaliaujamai plaka tris kartus greičiau nei įprastai. Aplinkinis vaizdas susiliejo į vos girdimą foną, apkvaitau nuo Pauliaus žodžių ir elgesio, galiu pripažinti, jog pirmą kartą po tiek laiko jaučiausi tikrai puikiai, jaučiausi gyva.

– Iš tikrųjų tu man patinki, bet nesu labai geras romantikas, – tyliai pridūrė nepaliaujamai žvelgdamas į akis. Kaskart, sutikusi tą tamsių akių žvilgsnį, norėdavau jame paskęsti.

Niekada nebūčiau pagalvojusi, net nedrįsau svajoti, kad kada nors ateis tokia diena ir tas, apie kurį svajoju šitiek metų, kurio dėmesio troškau labiau nei vystanti gėlė vandens, pagaliau prieis prie manęs ir pasakys tuos šitiek metų nesąmoningai lauktus žodžius. Pauliaus žodžiai man buvo tarytum balzamas randams. Gėriau į save kiekvieną jo ištartą žodį, kiekvieną atodūsį. Nesvarbu, kad esame vakarėlyje, nesvarbu, kad aplinkui pilna bendraklasių, ši akimirka priklausė mums. Mes buvome šios akimirkos valdovai, galėjome mėgautis tuo, gėrėtis kiekviena sekunde.

– Net nežinau, ką į tai atsakyti, – grįžusi iš svajų susiėmiau, kad balsas skambėtų tvirčiau. Jaučiau, kaip skruostus užlieja raudonis, akimis salėje ieškojau Gerdos žvilgsnio. Šią akimirką man reikėjo jos padrašinančios šypsenos, kuri garantuotų, kad tai nėra sapnas ar dar viena nevalinga mano fantazija. Vis dar nebuvau tikra, ar tai vyksta iš tiesų.

– Gal tiesiog galiu tave pabučiuoti? – ramiai paklausė.

Ir štai, galvoje sprogo fejerverkai! Ar jis iš tiesų manęs to paklausė? Tą akimirką buvau pati laimingiausia mergina šioje salėje! Pats gražiausias mokyklos vaikinai, apie kurio dėmesį slaptai svajoju jau nuo ketvirtos klasės, siūlosi pabučiuoti. Lėtai šokant spoksojau į jo tamsiai rudas akis ir svarsčiau, ką atsakyti. Jis romiai žvelgė į mane ir vieną akimirką pasirodė, kad matau jame gėrį, kad jis daug geresnis, nei apsimeta esąs. Nebebuvau ta pati Urtė, kuri pastaruosius metus slėpėsi šešėlyje, buvau svarbi, buvau reikalinga ir geidžiama.

– O kaip Inga? – abejojau. Tas klausimas savaime išsprūdo mano lūpomis greičiau, nei pagalvojau, ko klausianti. Man tikrai neturėjo rūpėti Ingos jausmai.

– Mes išsiskyrėme, – saldžiai pridūrė ir vėl įsižiūrėjo tiesiai į akis. – Nagi, Urte, prašau tik vieno bučinio.

Pritariamai linktelėjau ir laukiau, kas bus. Išoriškai atrodo tarytum vaškinė statula: kūnas sustingo, vos pajėgiau išsilaikyti ant kojų, o viduje kunkuliavo tikrų tikriausias vulkanas. Paulius lėtai artėjo prie manojų veido, užsimerkiau laukdama jo lūpų švelnumo, ir... Ir nieko neįvyko. Nutilus muzikai, visi prapliupo kvatotis, kiti net filmavo ir fotografavo šią kvailą sceną. Tai buvo aiškiai ir apgalvotai apsvarstytas planas, turėjau apsikvailinti, o aš, žinoma, suteikiau jiems dar vieną progą pasišaipyti. Atsitraukiau nuo Pauliaus virpėdama ir apimta kvaitulio, automatiškai susinėriau aplink save rankas, tarytum rankos būtų mano

skydas, stovėjau susigėdusi, tyliai spoksodama sau į batų naseles. Jaučiausi kvaila ir pažeminta. Vėl...

– Dėmesio, dėmesio! – Paulius suplojo rankomis taip atkreipdamas visų dėmesį. – Norime pasveikinti didžiausią šios laidos kvailę, bjaurųjį ančiuką, Urte Sakaitę, kuri galvoja esanti geresnė už mus visus. – Paulius su pasišlykštėjimu nužvelgė mane ir, užlipęs ant stalo, režė iškilmingą kalbą, turiu pripažinti, tai buvo labiausiai apgalvotas ir kalbiškai tvarkingiausias darinys, kurį Paulius sugebėjo suregzti per paskutinius mokslo metus. – Manai, kad aš, mokyklos pažiba, kada nors norėčiau tave paliesti ar pabučiuoti savo noru? Pasižiūrėk į save, tu šlykšti kaip ir tavo skudurai iš dėvėtų prekių parduotuvės. O gal čia tavo močiutės suknelė? Lįsk į savo mokslų šalį ir lindėk ten, mokslų žiurke! – nušoko nuo stalo ir vėl priartėjęs prie manęs pasakė kiek ramiau, tačiau su tokiu didžiuliu pasitikėjimu, kad oda pašiurpo nuo jaučiamos grėsmės. – Jei nutiktų taip, kad būtum paskutinė mergina žemėje, geriau nudvėsčiau vienatvėje, nei bučiuočiau tave, Urte. O dabar, kad jau išsiaiškinom, kas yra kas, – dink iš čia. Šiame vakarėlyje žiurkės nepageidaujamos.

Visi net dusdami žvengė, kvatojosi, badė pirštais, o Gerda stovėjo tolėliau kampe, rankomis prisidengusi burną ir netekusi žado. Drebėjau iš apmaudo ir nusivylimo, išdavystės jausmo. Kūnas dar labiau apsunko, tirtėjau, nors nebuvo šalta, pasidarė labai bloga, trūko oro. Negrabiai spaudžiau

rankas arčiau krūtinės ir stengiausi nepasiduoti jausmams, negalėjau pravirkti, negalėjau parodyti jiems, kokia sužlugdyta likau. Nesupratau, kodėl jie taip manęs nekenčia, kodėl skaudina. Tą akimirką savo mokyklos išleistuvių šventėje supratau vieną dalyką – niekada gyvenime nė su vienu iš jų nebendrausiu ir neatleisiu padarytos skriaudos. Pasidaviau ir jausmai paėmė viršų. Jutau, kaip skruostais rieda vienišos ašaros, nurijau gerklėje įstrigusį gumulą ir visiems, kurie juokėsi, garsai bėriau žodžius:

– Tikiuosi, gyvenime su jumis elgsis lygiai taip pat, kaip jūs pasielgėt su manimi!

Greitu žingsniu išėjau lauk iš vakarėlio ir iš jų gyvenimų, užtrenkdama duris paskui save. Tas vakarėlis iš esmės pakeitė mano gyvenimą, bet niekada negali žinoti, kokie likimo pokštai laukia ateityje.

*2018 metų gegužė*

*Paulius*

Sėdžiu ant suolo persirengimo kambaryje, kuris prisimirdęs neplautomis kojinėmis ir prakaitu, mėginu susikaupiti būsimoms varžyboms. Klaikiai mėlynos patalpos sienos skaudžiai rėžia akis. Andrius prikalbino mane žaisti su jo bendradarbiais draugiškose krepšinio varžybose, kur bus renkamos lėšos senelių namams paremti, tačiau mano mintys sukasi apie problemas, iškilusias versle. Niekaip nesusprantu vieno, kodėl buvo atmestas mano rengtas statybų projektas, į kurį įdėjau šitiek pastangų. Pats viską apskaičiavau, skaičius tikrino analitikas, tačiau projekto skaičiavimai netiko, turiu vėl iš naujo viską suskaičiuoti per artimiausias savaites ir iš naujo teikti vertinti projektą. Jei nelaimėsiu šio konkurso, mano verslas patirs didžiulį nuostolį ir tikriausiai teks likviduoti vieną skyrių, atleisti žmones, o to trokštu mažiausiai. Taip sunkiai dirbau, norėdamas sukurti tai, ką turiu, o dabar mano rankos svyra žemyn.

– Ei, žmogau, kodėl sėdi kaip žemę pardavęs? – Andrius pliaukštelėjo per petį, taip atkreipdamas mano dėmesį į aplinkinį pasaulį.

– Tai ne pats tinkamiausias metas varžyboms, – numykiau suiržęs ir pasukiojau sustingusį kaklą į šonus. Šis garsiai girgždėdamas priminė, kad mano jaunystė ritasi į antrą pusę.

– Problemos darbe? – vis nepasidavė Andrius. Jis visada tampa labai įkyrus, jei reikia kokios informacijos.

– Ne tas žodis – problemos, – dūsavau. – Juk nepatvirtino mano sporto rūmų statybos projekto. Vėl turiu iš naujo braižyti brėžinius ir daryti naujus skaičiavimus. Esu visiškai susivėlęs ir atsilieku nuo grafiko, o tai ne mano stilius. Juk pats žinai.

– Nekas, bet gal varžybos prablaškys? – nusišypsojo savo kvaila penkiamečio šypsena.

Tribūnos buvo sausakimšos jaunimo, kurie į tokio tipo varžybas eidavo pasiglamžyti ar slaptai įkaušti, ir ištikimiausių sporto entuziastų, kurie nepaneša savo pilvų, tačiau mėgsta komentuoti visus varžybų epizodus, taip pat senjorų, neįperkančių bilietų į „Lietuvos ryto“ varžybas. Ir, žinoma, pačiame tribūnos priekyje pamačiau dvi pažįstamas baltas galvas: Inga ir Laura. Abi išsišiepusios iki ausų, atgrasiai žiaujamoja kramtomąją gumą, ilgais neoniniais nagais puoštomis rankomis mojo man kviesdamos prieiti, o silikininės krūtys, vos pridengtos marškinėliais su pačiais kvailiausiais užrašais, įkyriai gundė kiekvieno čia esančio vyro akis. Staigiai nuskau žvilgsnį kitur ir tariausi jų nepastebėjęs, nors apsimesti buvo labai sunku dėl šaižiai klykiamo mano vardo. Tokiomis

akimirkomis žmonės dažniausiai jaučia svetimą gėdą, o šiuo atveju, ta svetima gėda gulė ant mano pečių.

– Šūdas, ką tos dvi čia veikia? – klausiu Andriaus dar stipriau susinervinęs, nei buvau iki šiol.

– Kas tokios? – pradėjo žvalgytis po salę ištempęs kaklą tarytum žirafa.

– Drakulos dukros, – pašiepiu.

– Ai, tu apie Ingą ir Laurą? – paklausė, bet iš veido mimikos suprato, ką turiu omenyje. – Aš jas pakviečiau. Neturėjau kaip išsisukti. Vakar atėjo abi į klubą, kuriame linksminausi, ir tiek zyzė informacijos apie tave, kad pasidaviau, – vaizdžiai iškėlė rankas aukšty natsiprašydamas.

– Matyti Ingą čia noriu mažiausiai, – nuotaika visiškai subjuro ir tikriausiai jokia pergale man jos nesugrąžins.

Su Inga draugavome gal nuo devintos klasės, mokykloje tokia draugystė buvo patogi, turėjau savų sumetimų. Vėliau maniau, kad su Inga praleisiu visą likusį gyvenimą. Abu po mokyklos baigimo įstojome į Vilniaus universitetą ir dar ilgai draugavome, tačiau vieną dieną supratau, jog mums ne pakeliui. Inga tokia tuščia asmenybė, kad negaliu su ja praleisti daugiau nė akimirkos. Pagalvojus, kad ji buvo mano mergina, atrodo, net mylėjau ją šitiek metų – nupurto elektra. Nesakau, kad ji negraži, bet jos smegenys sukoncentruotos tik į save, aplinkinis pasaulis jai neegzistuoja. Aš jau išaugau iš to paauglystės etapo, kai nerūpėjo kitų nuomonė

ar tai, jog skaudiname kitus savo neišmanymu, o ji liko tame pačiame lygmenyje ir net neketina keistis. Inga visiškai tuščia asmenybė, nenusiteikusi augti, tobulėti, o aš iš gyvenimo noriu daug daugiau, nei madingi skudurai, nesibaigiančios linksmybės ar instagramo nuotraukos, rodančios, koks tuščias mūsų vidinis pasaulis.

Pagaliau prasidėjo varžybos ir, pasisveikinus su priešininkų komanda, po švilpuko, buvo išmestas kamuolys, pradėjome žaisti. Pirmasis kėlinys ėjo mūsų naudai, laimėjome net dešimčia taškų, tad atsipalaidavome. Ir mano nuotaika tapo pakenčiama, nors Ingos buvimas salėje slėgė pečius nepakeliamu svoriu. Antrame kėlinyje kaip reikiant gavome malkų nuo priešininkų, tad pradėjome nervintis, kad neina žaidimas.

– *Chebra*, susiimkit! – ragino Andriaus bendradarbis Jonas, kuris tikriausiai be akinių nemato toliau savo nosies, tačiau įsivaizdavo, kad krepšinio aikštelė tolygi Civiliniam kodeksui ir viskas vyksta pagal numatytą straipsnį.

– Kodėl man niekas nepaduoda kamuolio, kai aš stoviu laisvas?! – piktinosi kitas.

– Manau, reikia susikonscentruoti į gynybą, – tariau rankšluosčiu nuo veido braukdamas prakaitą. Jaučiausi pasenęs ir sukriošęs, visiškai klipata.

– Trečiame kėlinyje parodom, kaip mokame gintis, o ketvirtame užmetam taškų, – antrino Andrius apsimesdamas, kad mokyklos laikais buvo krepšinio komandos kapitonas.

Šmikis, net pavartojo mano frazę, tačiau leidau jam pavaidinti prieš savo bendradarbius ir pasijusti žvaigžde bent šią akimirką.

Rūbinėje atmosfera kaito kiekvieną minutę. Vyko chaotiškas pokalbis su daugybe keiksmazodžių, o aš sėdėjau giliai susimąstęs apie savo problemas ir apie tai, kaip žiauriai noriu valgyti. Galvojau, maloniai sukirsiu mėsainį „Makdonalde“ iš karto po varžybų. Trečiasis kėlinys prasidėjo neprastai: susilyginome taškus ir pusėtinai tvarkėmės su gynyba. Atrodo, komanda susižaidė ir suprato per ilgąją pertrauką išsakytas pastabas. Vieną akimirką pasijutau kaip mokyklos laikais, kai svajoju tapti krepšininku ir *kaifuodavau* per kiekvienas varžybas. Atrodo, dar dabar girdžiu skanduoju mano pravardę: „Latvi, Latvi.“ *Fuck*, juk rimtai skanduoja! Pasuku galvą į tribūnas ir matau, kaip krykštauja Inga su Laura. Iš karto supykina, vos neapvemių priešininkų komandos gauruoto puolėjo, kuris kaip tyčia tėsėsi į mane plaukais apaugusia slidžia krūtine. Mano veidas prilipo prie jo krūtinės ir iš lėto slydo žemyn tol, kol galiausiai abu griuvome ant grindų. Gaudydamas orą išropojau iš po jo, garsiai gokčiodamas nuo užplūdusio šleikštulio. Prireikė kelių akimirkų pagaliau atsigauti nuo patirto siaubo. Tai pati gėdingiausia akimirka po mokyklos baigimo šventės, apie kurią nė vienas iš kompanijos nekalbam garsiai.

Trečią kėlinį baigiame turėdami kelių taškų persvarą ir suprantame, kad dabar viskas arba nieko. Visa komanda

pagavo azartą, tad nuo ketvirto kėlinio pradžios čiupom jautį už ragų. Gavus keletą gerų *pasiukų* ir šovus porą rimtų tritaškių, kurie dar labiau padidino mūsų komandos persvarą, jaučiausi kaip čempionas. Vėl taškiausi iš malonumo, glėbesčiavomės su *chebra* apimti euforijos. Iki ketvirto kėlinio pabaigos buvo likę trisdešimt sekundžių, kai Andrius padavė tikslų perdavimą. Su kamuoliu rankose šuoliavau dėti iš po *kašės*, girdėjau, kaip klykauja Inga, kad esu jos šaunuolis, tai žiauriai sunervino ir nepastebėjau, kaip mano pergalės kelyje pasimaišė kitos komandos gynėjas, atsitrenkiau į jį, tėškiausi petimi į grindis tarytum kugelis. Jutau, kaip kažkas sutraškėjo ir dešinį petį persmelkė skausmas, panašus į aštraus peilio dūrį su pasukimu į šonus.

– Šūdas! – suriaumojau raitydamasis iš skausmo ant sąlės grindų tarsi kirminas.

Prie manęs pripuolė Andrius ir kažkoks *diedas*, kuris vaidino gydytoją.

– Žmogau, nieko gero neatrodo, – Andrius kone gokčiojo žiūrėdamas, kaip raitausi parkritęs. Mėginau gultis kniūbsčias, kad mažiau skaudėtų, o tas *diedas*, pačiupęs už skaudamo peties, vertė mane ant nugaros. Ėmiau klykti ne savo balsu, jaučiausi siaubingai.

– Šūdas, kaip skauda! – vėl sugargiau ir paleidęs gerklę vaitojau, iš akių pasipylė ašaros. Kad ir kaip norėjau vaidinti kietą *bičą*, tačiau skausmas ėmė viršų, palūžau ir visiškai

ištižau. Akimirką svajojau, kad šalia manęs būtų mama su margu pleistru, visai kaip vaikystėje.

Toliau viskas vyko kaip per miglą: tas *diedas* ant skaudamo peties užmetė ledukų maišelį, o aš dar labiau šaukiau, tik nesupratau, ar dėl skausmo, ar dėl šalčio. Andrius stovėjo šalia visas išblyškęs ir vis klausinėjo visų, kur greitoji pagalba. Mane pradėjo pykinti, įsiskaudėjo galvą, tik nesumojau, ar nuo skausmo, ar nuo to, kad žiauriai noriu valgyti. Galiausiai amžinybę palaukęs buvau paguldytas ant neštuvų ir įstumtas į greitosios automobilį. Spėjau išgirsti, kad važiuojam į Santariškes.

– Kokio velnio aš sutikau žaisti, – dejavau greitosios automobilyje, o šalia sėdinti felčerė ramino mane, kad nesiblaškyčiau. Pažvelgiau į ją norėdamas sulaukti bent menkiausio pritarimo išsakytai minčiai, tačiau ši sėkmingai tikrino savo socialinius tinklus telefone. Kad ją kur velnias.

Visą kelią iki klinikų skaudėjo net kvėpuoti: dūsavau kaip koks mažvaikis ir vis klausiau, ar dar toli, norėjau skradžiai į žemę prasmegti, kad tik nebeskaudėtų. Šiandien supratau, jog esu visiškai nepakantus skausmui, ir ši tiesa nedavė ramybės. Akimirką net šmėstelėjo, kokį siaubą turi patirti gimdančios moterys, kad į pasaulį paleistų vaikus. Galiausiai atvykus į klinikas, vos neapsiverkiau iš laimės, jog baigėsi kratymasis tame lauže, kurį vadina automobiliu. Tikrai supratau, kodėl dauguma ligonių numiršta

važiuojant į ligoninę, nes tas greitosios automobilis veikiau primena katafalką, kuris kelionėje išpurto visus kaulus iš savo vietų.

Priimamajame mus pasitiko susivėlęs Andrius, vis dar vilkintis krepšinio aprangą, tik užsimetęs bluzoną ant pečių.

– Kaip tu, žmogau? – atsuoliavo kone verkdamas iš laimės, kad nenumiriau važiuojant čia.

– Būna ir geriau, – vos susilaikiau nesusikeikęs ir reikšmingai užverčiau akis, leisdamas suprasti, kas kaltas dėl tokios mano būsenos.

Maloni seselė pranešė, kad turėsiu persėsti į neįgaliojo vežimėlį ir palaukti koridoriuje, kol budinti chirurgė baigs operaciją ir galės apžiūrėti petį.

– O neturit daugiau gydytojų? – piktinausi siusdamas, kad reikia laukti.

– Atleiskite, šiandien savaitgalis, todėl yra tik budintys gydytojai, o kadangi savaitgalis, labai daug ligonių dėl traumų, – nusišypsojo.

– Ačiū, palauksiu, – sukąstais dantimis suurzgiau tarytum vilkas. – Tiek, *ble*, laukiau, palauksiu. – Prisiminiau posakį, kad nemokėdamas rusų kalbos praktiškai nemokėsi išreikšti savo jausmų, kai skauda. Tas, kuris tai pasakė, buvo velniškai teisus.

Kol pasirodė chirurgė, laukti teko ištisas dvi valandas. Maniau, apsigvensiu iš skausmo ar tiesiog nualpsiu, bet

Andrius buvo labiau išbalęs nei aš, tad turėjau jį raminti, kad nenuleiptų. Taip ir sėdėjome koridoriuje, prie kažkios chirurgės kabineto, o ji visiškai nesiskubino ateiti manęs gydyti. Svargsčiau, ar nereikės amputuoti rankos, ar ji dar negangrenavo. Jei pamėgindavau pajudinti, nudurdavo siaubingai aštrus skausmas, kad net pažaliuodavo akyse.

– Prakeikimas, kur ta vėžliakojė gydytoja! – riaumojau taip garsiai, kad tikrai išgirdo pusė seselių, kurios malėsi priimamajame.

– Tau siaubingai skauda? – vis sau vietos nerado Andrius. – *Blemba*, žmogau, *sorry*, per mane tokie *čiūdai*.

– Dar kartą atsiprašysi, prisiekiu savo sveikąją ranką, ji nebebus sveika, kai tave pribaigsiu, – atsikvėpiau ir tvirtai sukandęs dantis suurzgiau iš skausmo.

Kol spjaudydamasis iš skausmo raičiausi invalido vežimėlyje, priėjusi seselė nustūmė mane į rentgeno kabinetą ir pagaliau petys buvo peršviestas. Vis į priekį, pagalvojau. Grįžus prie tos aukso vertės chirurgės kabineto durų, mano nelaimei, kabinete nieko nebuvo. Svargsčiau, gal vertėtų nuvirsti ties kabineto durimis ir apsimesti mirštančiu, kad tik būtų suteikta pirmoji pagalba, tačiau buvau totaliai surakintas skausmo ir susuktas į ragą. Skaudėjo net galvoti.

– Ar ponias gydytoja iki vakaro pasirodys? – jau širdau ironiškai pakeitęs balso tembrą ir pūsdamas akis.

Skaitykite likusius  
**324** iš **352** puslapių,  
įsigiję šią knygą

# www.obuolys.lt

---

## KITI KNYGŲ FORMATAI:



klausykla.lt

**Audio  
knyga**



**Elektroninė  
knyga**

Jaunystės metais dužusios viltys, netekties šešėlis bei nepatirtos meilės paieškos – ar praeityje patirtos nuoskaudos gali lemti dabarties pasirinkimus?

**S**avimi pasitikinti jauna chirurgė Urtė užtikrintai kopia karjeros laiptais. Gyvenimas Vilniuje suteikė jai tai, ko taip stokojo ankstesniame gyvenime mažame miestelyje – galimybes būti savimi.

Dar mokyklos laikais patirtos nuoskaudos, ankstyva tėvų netektis ir skaudi pirmoji meilė privertė Urtę bėgti nuo savo jausmų sukuriant kitokią, geresnę savo versiją sostinėje. Ji jau pamiršo tas dienas, kai buvo užgauliojama bendraklasių. Dabar ji – visų gerbiama gydytoja. Ar gali gyvenimas būti dar gražesnis?

Tačiau likimas iškrečia pokštą – mokyklos laikų simpatija, didžiausias engėjas netikėtai atsiduria Urtės kabinete. Vienas susitikimas – likimo pokštas, tačiau antras – visatos ženklas. Įkalbėta geriausios draugės Urtė grįžta į seniai nelankytą gimtąjį miestelį, kuriame vyksta griausmingas „Braškių festivalis“, jame vėl susiduria su praeities šešėliais ir Pauliumi, kuris ją pamato kitomis akimis. Urtės ir Pauliaus gyvenimai susipina, tačiau ar praeityje patirtos nuoskaudos netemdys jų dabarties laimės, o ateities iššūkiai bus įveikiami?

Neišsakyti žodžiai, nenumaldoma aistra, nepasitikėjimas ir tikrų jausmų paieškos įtrauks įsimylėjęlius į painių gyvenimo voratinklį. Ar Urtei ir Pauliui lemta būti kartu?

## JUMS TAIP PAT PATIKS



### ĮŠBANDYMŲ KUPINAS ROMANAS APIE VISĄ GYVENIMĄ TRUNKANČIĄ MEILĘ

Jeigu jums patiko Simonas Šaras romanai „Pasakyk taip“ ir „Viskas arba nieko“, privalote perskaityti ir naująjį romaną „Vasara, kuri kvepėjo braškėmis“.



obuolys

nuo 2004



fbuolys.lt

ISBN 978-609-484-471-3



9 786094 844713

www.obuolys.lt

Knygos įsigyti, įforminti ir siųsti galima nemokamai

#### KITI FORMATAI:



Audioknyga



Elektroninė knyga

Vilnius: Obuolys, 2014. 160 p.  
ISBN 978-609-484-471-3